

M Y

Myrrha, idem quod Myrthis, apud Diosc. lib. 4. cap. 117.

Myrrha, Si Manardo & Neoteris aliquot doctis uiris credimus, hodie integram, syn ceramq; non habemus. De ea re consule Herbarij nostri tomum. 2.

Myrtos, Thlaspi. Lege, Thlaspi.

M Y S

μῦς, Mus.

μύσις, ostij muliebrium locorum præclusio, felici tralatiōe ab oculis facto nomine. μύειν enim conuiuere est Græcis, & cum obdormiscimus concidentes oculos claudere. Vide Galenum. 3. de Valetudine.

Mysclion, mucus ossa complectens.

μύσακα, barbam uocant menti. Quanquã Polluci magis placet, eam quæ est sub naribus, quæ ipsa quoq; uocatur ὑπορρίνιον, καὶ προπογώνιον. Dici autem μύσακα putant, quia illac destillat nasus, quæ μῆκτις uocant.

Mysteledra, murium recrementum,

Mysterium, Antidotus ex quatuor rebus congesta, ob singularem efficaciam sic dicta. Eius compositionem & iuamenta require apud Aecium serm. 8. cap. 47.

Mystocetus. Lege, Musca.

M Y T

Myttotos, pulmentarium ruris, rusticis Italiae familiare. De quo lege Aphroscoordon. Myttotos, ab odoris fastidio est dictus. In hunc & caseum quoq; addebant. Alij genus placentæ faciunt ex oleribus, ut Phocion ait.

M Y V

μύουρον. Lege, Rhapsodiam Maiorone.

Myuros, herba, folia Alimo similia habet: uerum per terram strata est, ac uelut corymbos in summo longos habet. Aecius sermone. 10. cap. 26.

M Y X

Myxa. Lege, Cochlea.

μύξις, uel mixtura in medicina, est e formis ipsis elementorum cōtingens: quo differt ab cōplexione, quæ consistit potius e qualitatibus formarum. Sic Augustinus Nyphus distinxit libro de Crisibus.

N

N A N

Anos dici putat Theophr. quib. uirile membrum est prægrande.

N A P

νάφθαλμ uocant Babyionij bituminis cola-

N O

men, colore candidum. Inuenitur etiam ni grū. Vis ei ignium rapax, ita ut ex spacio protinus in eam transilient. Eratosthenes generi bituminis liquidi adscribit. Describitur a Dioscor. lib. 1. Plin. lib. 2. cap. 105. & lib. 35. cap. 15. lib. 2. ca. 104. A Plutarcho in Alexandrini uita.

Napina, rapina, id est, fationes naporum, raporūq;. M. Cato, Rapinam, & colos rapicij, unde fient & raphani, in loco sterco rato bene, aut in loco crasse ferito. Annotandum, dici Rapicium a Catone, pro ut uulgo uernacula dictione usurpatur. Rapina in hoc significato media correpta pronunciat. Columella. lib. 11. cap. 2.

Napta quid sit, lege in dictione, Nata.

Napum, græce Βουβιάς. Officinæ, inquit Barbarus, ignorant hodie Buniada, & syl uestris rapi semine Buniadis uice utuntur. Quancq; facile cognosci poterat. Est enim syluestri rapo semen & nigrius, & maius, quam Buniadis. De Napis plura Theophrastus, Plinius, & Columella.

Napium, de quo Lapsana. Lege, Lapsana. Romanum uocabulum.

Napunculus. Lege, Pes locustæ.

νάπυ. Lege, Sinapi.

N A R

νάργ, id est, Iris.

νάργη, latine Torpedo, piscis marinus, cuius est illa peculiaris potentia, ut si uirga tangatur etiam de longinquo, lacertos quam præualidos piscatoris torpescere facit: & pedes, quamlibet ad cursum ueloces, alligare dicitur & retinere, aura quadam scilicet sui corporis, et odore hunc torporem afferente. Vide Dioscoridem libro secundo. Plin. lib. 32. cap. 1. 3. lib. 9. cap. 51.

Narcaphthon, siue ut alia habent exemplaria, Nascaphthon, ex India defertur, tortu osum, simile Sycomori libro, quod iucundi odoris gratia suffitur. Autor Diosc. li. 1. Plinius prætermisit: fortasse quia certum nihil de illo habebat. Paulus Aegineta & Lacaphsiton nominat.

Narcissos Anydros, Narcissus uulgatus, apud Dioscor. lib. 4. cap. 164.

Narthecon, Albus, uel Asphodelus.

Narcissus. Consule Dioscor. dictione Narcissus, & inibi Commentarios Barbari & Vergilij. Nec me fugit, quid alij circa hūc florem rixentur æque imbecilibus firma-

mentis. Quanquā de Lillo purpureo non tantopere repugno. Verū de hoc in Narcisso multo plura in Herbario, Dioscor. libro. 4. cap. 164.

Nardi duo genera. Vnum Indicū, Alterū Syriacum. Pingunt hanc herbam: Diosc. lib. 1. Plin. lib. 12. cap. 12. Theophr. libro. 9. cap. 7. Persuaserunt me officinæ quædam, esse eam, quā nos Spicam nardi uocamus. Eius genera multa concinnauit Barbarus in Corollario suo, quod incipit: Nardum. Plinius sic inquit: Nardus frutex est graui & crassa radice, sed breui, ac nigra, fragiliq̃, quamuis pingui, situm redolente, ut Cyperi, aspero sapore, folio paruo, densoque. Cacumina in aristas se spargūt: ideo gemina dote nardi spicas, ac folia celebrāt. Hæc Plinius libro. 12. cap. 12.

Nardi spica nos carere, late admodum prosecuti sumus in Herbarij nostri tomo secundo, folio. 39.

Nardus Celtica, uel Gallica, officinis Spica Celtica. Laudatur in orbe nostro post Syriacam, & nascitur in Ligurię partibus. Sa liunca patrio nomine appellatur. Seruius Orci tunicam appellauit. Plura de ea Dioscorides lib. 1. & inibi Barb. in Corollario. Plin. libr. 21. capite. 7. & lib. 20. Marcellus Vergilius Lauendulam quoq̃ nostratam Celticam nardum suspicatur. Verū quam apposite, alij uiderint: nobis libuit παρῆγ-γως admonere, & locum indicare, qui est in Cōmentarijs eius super Celtica nardo.

Nardus syluestris. Vide Asarum, & Phu.

Nardus rustica, id est, Asarum. Ibidem.

Nardus montana, græce *νήγισ*.

Nardus cretica, id est, Phu.

νάρδος ἀγρία, Nardus agrestis.

Nardus pistica, siue unguentum, de quo literę sacræ mentionem faciunt, probum & fidele, & quod adulteratum non sit, Nardum significat Hieronymo. Quidam ei loco nomen id fuisse putant.

Nardus Babylonica, apud Pollucem pro unguento.

Nardus Cyzicena, & ipsa Nardi compositio quædam preciosa.

Nardi multa genera: Celtica, Indica, et Mōtana. Vide Dioscoridem libro primo de Nardo.

Nardus, quibus unguentis indatur. Vide apud Theophrastum libro. 9. cap. 7.

Nardeus, apostema oculi, forte, humidum. Nardi spica carere nos quis dubitet, qui Spicam quidem uocari apud Galenum legitur: esse tamen radicem. Sed & in ea Theriaces præparatione, quam cæteris ueluti concisam magis & manifestiorem præferre Galenus, sic ad uerbum carmine quodam scribitur. Termentinæq̃ rhesinam, Nardicq̃ radicem. Indicæ ad nos uehitur spica, atq̃ utinam Nardi esset: suauitate enim odoris penitus caret, & saporis est ualde ingrati. Manardus.

Nares, neruis & chartilagine constant: quibus odores suscipiendi, discernendiq̃ functionem natura præstitit.

Narium Hemorrhagia, id est, profluuium sanguinis.

Narta, apud Theophrastum lib. 9. cap. 7.

N A S

νάρκαφθον. Lege, Narcaphthon.

Nasiterna, uas aquatile est.

Nasum uocamus cōpressum, qui gracilentus in summis existit. 1. Prædictionum, Aphor. 10.

Nastaphthon. Quid de eo simplici Manardo uideatur, uide apud illum lib. 9. Epistolarum, Epist. 3.

Nasticiosi, qui plus uident uespere q̃ meridie, nec cognoscunt, nisi quod usq̃ ad oculos admouerint.

Nastipanes, quos item Sanctos appellabant, ex melle & uuis passis, & aromatis alijs confecti. Sunt tamen qui eo nomine intelligunt calentē panem. Meminit Aristophanes in Pluto. Dictum sic uolunt, quia densior sit, constipatioreq̃, nihil prorsum leuitatis habēs, aut inanitatis. *ἀπὸ τῆς νασίδος ἀστρίας*.

Nastocopi, nasti panis coctores, atque pistoros.

Nastophagi dicuntur, qui nasto pane uescuntur.

Nastos, panis fermentatus, & placentæ genus.

Nasturtium eo dictum putant, quod nasum torqueat.

Nasturtium quid differat ab Hiberide, lege apud Manardum libro nono Epistolarū, Epistola tertia.

Nasturtium quid sit, Lege in dictione Cardamon.

Nasturtium item, Lege, Lacertum.

N A

Nasturtium Milesium ueteribus laudatissimum fuisse, Julius Pollux autor est.

N A T

Natam appellant tumorem dolore carentem: nisi forte adeo magnus sit, ut partes membri trahendo, solita continuitate aliquem dolorē circumstantibus inferat. De numero abscessuum, & ad steatomata referenda. Sunt qui Naptam appellant.

ναθαίρω, id est, Iris.

Natiuus color, Lege, Albus, & Pullus.

Natrix, genus natantis serpentis.

Natrix, a natando dicta. De qua Lucanus: Et natrix uiolator aquæ, Aelianus.

Natura, est ignis, siue calor artificialis, uia et ratione ad generationem cōcurrens. Vel aliter iuxta Platonis sententiam. Natura est tanq̄ artificialis quēdā facultas. Aliter.

Natura est spiritus calidus, qui ex seipso mouetur, & facultatibus seminarijs generat, perficit, & conseruat hominem. Definitur & hoc modo. Natura est facultas ex sua pte quadam ui secum cōueniens, uirtus ex se mota, causa generationis, & configurationis, ut hominem generet, & genitū conseruet. Vel: Natura est spiritus calidus, qui ex se mouetur, secundum seminarias rationes, generans, perficiens, atq̄ conseruans corpus in magnitudine, & tempore statuto. Galen, de Definit. Sed libro Temperamentorum tertio sic fere diffinit:

Natura secundum Medicorum sententiā, est uniuersa substantia ac temperies, quæ ex primis elementis conflatur, calido, frigido, humido, & sicco. Secus Philosophi & Aristoteles. 2. Physiologiæ.

Natura item est substantiale principiū, unicuiq̄ transmutationi subiectum esse natū, aut transmutationis effectuum.

Natura deniq̄ est, quæ ex primis elementis resultat temperatura. Hippocrates lib. de elementis: & Galen, Aphorismorū lib. 2. Aphorif. 34.

Naturales corporis actiones appellant, per quas spiritum trahimus & emittimus, cibū potionemq̄ absumimus, & cōcoquimus: itemq̄ per quas eadē lege in omnes membrorum partes digeruntur.

N A V

Naucum. Lege, Sanfa.

ναυτια, nauſea, quæ ut plurimum accidit mare nauigantibus, uel ex cholericâ passione

N E

laborantibus, a nauibus quoq̄ & nauigationibus transumpto uocabulo.

ναυτικα radix, Acorus: qua uero ratione, nec mihi, nec interpretibus clarum est, nisi quod Vergilius existimat legendum, Natonica.

Nautilos, piscis inter præcipua miracula: ab alijs Pompilos. Plin. lib. 9. cap. 30.

ναυτιώδες διαβήσεις, irritus ad uomitum conatus.

N A X

Naxius lapis, id est, Cos. Vide Dioscoridē lib. 5. cap. 159.

N E A

Neades, in Samo quondam bestię frequentes admodum, ut inquit ex Euphorio Aelianus, tantæ molis, ut ossa eorum miraculo reseruata sunt: uoce tam impeturosa, ut etiam terram rumpebant.

νεαλης τυρός, recens caseus.

N E B

Nebrion, herba Ceruina, uel Elaphoboscos apud Diosc. lib. 3. ca. 78.

Nebula, est exspiratio quēdā rosida, aque nequaquam genitrix, ut aere crassior ipsa, sic nube rarior.

Nebulæ oculorum, ut inquit Paulus, cicatrices sunt, in ipsis factæ summa parte.

Nebula, oculi uitium, secundum Auicennā, albuginis species altera.

νεβρός. Lege, Cemas.

N E C

Necromancia, ex mortuis futura prædicit. *νεκτάριον*, Enula campana, a dulcedine uſurpato nomine.

Necydalus, generis bombycum. Plinius libro. 11. cap. 22.

N E M

νεμόμενα τῶν ἐλκῶν, ulcera pascentia.

N E O

νεοσοποιία, prima foetura.

N E P

Nepam dicunt esse Scorpionem, quamuis quidam Cancrum dici existiment. M. Tull. pectusq̄ nepai. Columella lib. 11. cap. 2.

Nepeta, præter Calamintham etiam species una priuata sic uocata: tantaq̄ societas est inter Mentham, Mentastrum, & Nepe-tam, ut mirum nō sit, misceri ab autoribus.

Nepeta, Mentha, seu Hediosmos, apud Dioscor. lib. 3. cap. 39.

Nepotum fructus, Palmites in uitibus Ne-

potes nominantur, translatione facta ab hominib. hominumq; sobole. Alibi quoq; Columella inquit, Nepotes natos discernemus. Columella lib. 3. cap. 6.

Nepheleon. Lege, Exulcerationum que in oculis oriuntur differen.

Nephelides, maculae in oculo minus profundae, & leuiiores.

Nephrenesis, barbata pro Nephritide.

νεφροί, renes.

νεφρετικοί, renum uitio laborantes.

νεφριτις, renum morbus. Est & renum affectio, quam Matellae intercutem nonnulli uocant, urinae profluuiū alij, aut diabetem, *νεφριτικὴ*. Verum rara est huius generis egritudo: sitim parit extra modum: unde dicitur dipsacos, uti autor est Medicinæ 3. Paulus Aegineta.

N E R

Neriadon, Delphinion, apud Dioscoridem lib. 3. cap. 82.

Nereides, pisces squamis, modo hispido corpore etiam in quo humanam effigiem habent. Plin. lib. 9. cap. 5.

Nerion quid sit, uide apud Dio. lib. 4. ca. 85.

νερίσις, montana nardus.

Nerum, quibus unguentis iniicitur, uide apud Theophrast. lib. 9. cap. 7.

Neruus, & tensio, ex cerebro, aut spine medulla oriuntur. Nuncupatur autem ab operationibus unum instrumentum duobus nominibus, eo quod mutare & tendere natum est. Substantia uero earum ea est, ac si intelligas stipatū & densatum: ideoq; duriusculum faciunt cerebrum. Galenus libro, 4. de motu musculorum.

Nerui uocales. Vocare Neruos uocales, inquit Galenus, consueui eos, quos ipse inueni. Nam preceptores mei eos duntaxat, qui ad arterias pertinent, cognoscebant, atq; ob horū quoq; uitia, uox perire solet: quoniā proprii gutturis nerui, quos equidem recurrentes nominare sum solitus, ipsorum essentiae pars esse censentur. Sed cum ad multas alias partes distributi perueniant, nullam habeo alias magis propriam appellationē ea, qua uocales ipsos nominari: quippe ad instrumenta, uocē concinnentia proprie pertinent. Hæc Galen. libro primo de locis affectis.

Nerui augmentant fortitudinem, de quo uide Solinum capite quarto.

Nerui. Tritauus cratem habuit in pectore, ex neruis conflatum, transuersus, ideo fortissimus iudicatus. Solin. cap. 4. Eius filius tam robustus fuit, ut inermis, & una tantū manu hostes aggredere, & in castra portaret.

Neruorum conuulsiones. Lege, Conuulsiones neruorum.

Neruorum tres sunt differentiae. Quidam a cerebro & spinali medulla prodeunt, atq; proprie Nervi uocantur. Quidam ex musculis, ut tendones. Quidam ex ossibus, ut ligamenta. Nervi qui ex cerebro & meningibus membranulis profecti, communes quidem sunt, sicciores, & paulo minus calidiores quam uenae: & quam arteriae magis sensu præditi sunt, & nobis motus uoluntarios tribuunt. Nervi autem ex ossibus orti, colligunt & continent artuum & membrorum iuncturas & complexus. Gal. in defin. Nervi optici, id est, uisui: sic dicti, a functione. De quibus uide Galen. lib. de dissectione Neruorum. Sunt qui *πρόσους* quoq; uocant, ut ibidem quoq; Galenus.

Neruus mollis, secundum dissectores uocatur, ex tertia coniugatione Neruorum descendens, dispersusq; in tunicam quæ linguam comprehendit. Gal. de locis affect. li. 4. ca. 3.

Neruus antrosus, uel fistulosus, qui per uertrum extēditur, & ipsum ad saryrismon arrigit.

Neruosum genus uocamus, inquit Galen. in unicum appellationē agentes, tū uincula, tum tendones: quippe ex his per carnē dispersis, musculorum ostendimus essentiam consistere: quæ ut permanere posset, uenis indigebat & arterijs. De locis affect. lib. 2.

Nerui arborum qui sint, require ex Theophrasto lib. 1. Plantarum, cap. 4.

N E S

νεσίσις, ieiunum intestinum: quoniā implicitum, nunquam quod recipit retinet, sed quod acceperit, ad inferiora transmittit.

Nesotrophium, nomine græcanico dicitur locus, in quo anates aluntur. Græci enim *νεσάου* uocant anatem, & *τροφήν* alimentum. Scribit Plutarchus, Catonē Censorium aluisse domesticos egrotos, carnibus nesarum & phassarū, expone, anatum & palumborum. Græce *πάσσα* dicitur palumbus.

Nesyris, Sphondylion herba, apud Diosc. libro tertio, capite 83.

N I

N E T

Net, Arabice & Barbare, compositio Zape-
tj, quę constabat olim ex animalis musco,
agolocho, & orientali succino. Vide, Za-
petion.

Netrindes oliuę, a natando sic appellatę
apud Iulium Pollucem. Idem autor & Co-
tinadas appellat, quas et Phaulias et Tram-
bos dici tradit.

N E V

νευροχονδρωλη συνδεσμου, Galenus uocat
chartilagineum ligamentum. Est autę id
durum, chartilaginosumq; ligamentum.
Galen. de Temperam. lib. 2.

Neuroides, Limonion, apud Dioscoridem
libro. 4. cap. 19.

νευρον, neruus.

Neuras, Poterion, apud Dioscoridem lib.
3. capite. 16.

Neuras, Paronychia, frutex, apud Dioscor.
lib. 4. cap. 57.

N I C

Nicander, Colophonius Grammaticus, &
Medicus. Tempore Attali iuuenis illius
uixit, qui Gallogręcos uicit. Scripsit de
Theriakis contra uenena. Item de agricul-
tura. Item curationum collationes. Et pro-
gnostica Hippocratis uersibus edidit, alia-
que complura. Suidas.

Niceratus, scripsit de Epilepsia, ut inquit
Aurel. celebris olim sui seculi Medicus.

Nicias Pyrrhi regis Epirotarum Medicus.
Hic olim ad Fabricium ueniens, promisit,
si uellet, Pyrrhum ueneno se ei sublaturũ.
At ille auersatus facinus horrendum, Pyr-
rho significauit, ut ab Nicia posthac caue-
ret. Curtius.

Nicomachi, autore Suida, sex fuerunt. Ex
his Nicomachus Sragirites Machaonis fi-
lius, Aesculapij nepos, qui scripsit de Me-
dicina libros sex, & Philosophię unũ. Re-
liquos duos, patrem, & filium Aristotelis
ponit, ambos Medicos: quorum filius scri-
psit Commentarios in Physicam patris, et
octo Ethicorũ libros ad Eudemium, qui
& hodie Aristotelis nomine celebrantur.

N I D

Nidor, odor rerum asarum.

N E I AE

νεαιριον, Homerus uocat uentrem inferior-
em, id est, Colon: iacet autę dextra potissi-
mum parte ad hypocondrium.

N O

N I G

Niger color. Lege, Ater.

Nigra uena, id est, Mediana.

N I L

Nil ocularium, quod in officinis pro colly-
rio seruatur, Pompholix apud Dioscor.

Nileus Medicus, citatur ab Galeno, & Ae-
cio ferm. s. cap. 1.

N I P

νιφετον. Lege, Nux.

N I T

Nitrum quale potissimum pręfertur, uide
apud Dioscor. lib. 5. cap. 121.

Nitrum dulce, Gypis.

Nitrum adhibeat, qui uult Brassicam uiri-
dem efficere in coctura: cuius natura non
multum distat a sale. Hinc exijt illud Epi-
grammatistę:

Ne tibi pallentes moueant fastidia caules,

Nitrata uiridis brassica fiat aqua.

Plinius in coquenda brassica, nitri uiridi-
tatem custodit. Apicius quoque inquit,
Ut omne olus smaragdinum fiat, cum ni-
tro coquatur. Olus autem smaragdinum
pro uirenti positum est, a uirore smaragdi,
qua gemma nihil est uiridius. Columella
lib. 11. cap. 3.

Nix gignitur densitate nubium friatili, quę
simul in aquam uerti ceptę, in minuta con-
tunduntur: atq; illa contusio speciem prę-
fert spumę, exactumq; candorem: humo-
ris autem concretio, quicq; nondum fusus
est, nec rarefactus, rigorem efficit. Hęc im-
petu & confertim decidens, νιφετος ap-
pellatur.

N O L

Noli me tangere, idem morbus, qui Barba-
re Formix, de quo lege in dict. Formix.

N O M

Nomę, dicuntur hulcera, quę depascunt,
uorantq; corpus.

Nome, depastio.

N O T

Nothroteta. Lege, Vaternosi.

νοτοι, uenti meridiei.

Notion, Semperuiuum, apud Dioscoridę
lib. 4. cap. 91.

νωβροτης, torpor & hebetudo mentis.

Notizos, id est, dor sago, medulla dorsi. Re-
liqua quę in uertebis continentur, spon-
dilionis occupant nomen, ut inquit Iulius
Pollux,

N O

N O V

Nouaria, Astragalus, apud Dioscoridem libro. quarto, capite. 65.

N O X

Noxam, pro priuatione accipit Gale. lib. de differentijs Sympto.

N V B

Nubes, est crassamentum exhalatione conuolutum, uim habens aquā gignendi. Aristotel. libro de cœlo et mundo.

Nubilarium, rusticum ædificium est: a nubilo aere dictum, sub quod totā messē fundi, et semitrita frumēta cōferre rustici consueuerunt, si repentinus imber per triturā interuenerit. Id autem nubilarium iuxta aream est faciendum. Dicitur & Nubilar. Columella libro primo, cap. 6.

N V C

Nucleus, non in nuce tantum dicitur, sed et in testa, & in ferro, & quod in quacunque probiore materia intus resistit.

Nuces heracleoticæ, id est, ponticæ, uel auellanae, sic enim Theophrastus uocat.

Nuces Pineæ, græce στρέβιλοι. Quaterna earum genera: Durum, quod & uulgare, Tenerū, et putamine digitis fragile, ideoq; auibus expositum, Tarentinam olim uocant, Tertium epicea satiuā nucleorū cute mollissimum, adeo, ut simul mandantur, quod autore Plinio Sepium uocatur.

Nux Euboica, i. Castanea. Lege, Castanea.

Nux. Dubitatum est in iure apud Celsiū, an nux pinea pomum esset: quia Nuces essent, quicquid foris duro tegitur: Malum quicquid id, quod esui est foris habet: Pomum utrunq; contineretur, quod fere probauimus. Seruio nuces sunt omnia corio duriore testā, molliore uero poma.

Nuces amaræ, id est, Amygdalæ amaræ.

Nuces Galbæ, siue Caluæ.

Nuces prænestinæ, ab Catone probatæ.

Nuces Rhasiæ, & Albenses.

Nucum Tarentinarum duo genera, fragili putamine, & duro: quæ sunt amplissime, & minime rotundæ, quas a frangendi mora Moracias & Moracillas sunt qui uocēt. Præterea Moluscæ, putamen rumpentes. Macrobius, qui persicū uulgo dictā Moluscā nucem esse putat, aperte hallucinatus est, de quo uide Barbari corolla, in nuce luglandes.

N V

Nux Heracleotia, id est, nux auellana.
Nux Prænestina, id est, nux auellana.
Nux Abellina, id est, nux auellana.
Nux Vnguentaria, id est, Moschata.
Nux Indica, fructus, ut Mauri putant, palmæ cuiusdam Indicæ, præ magnus atq; pinguis, cuius oleū butyro quoq; præferunt bonitate.

Nuces Heraclianæ. Vide, Heracleoticæ nux.
Nux Myristica, nux muscata. Lege, μάκρη.
Nux Auellana, græce, κάρνου πόντικου.

N V M

Numellæ, quarum mentio fit a Plauto, sunt uincula quibus quadrupedes in pascuis deligantur: unde & nomen impositum est, siquidem græca uox νομαί, dicitur pascua. Vnde & Apollo Nomius creditur esse cognominatus. Columella lib. 7. cap. 8.

Numerus, ut Herophilus ait, est motus qui in tempore ordinem habet constitutū. Zeno Herophili imitator, sic Numerus est series et ordo eorum pulsuum, in quibus distenditur arteria ad eos in quibus comprimuntur. Aliter sic Numerus est proportio temporis in partes, quæ ad ipsos pulsus pertinent, eandem habitudinem seruans. Aliter sic Numerus est habitudo eorum pulsuum, in quibus distenduntur arteriæ ad eos in quibus contrahuntur. Gal in definit.

Numidicam dicunt. Dissentit a Varrone, scribente Gallinas Africanas a Græcis appellari Meleagrides: tanq; res una sit, nomina tria, ut Africanæ, Numidiæ, Meleagrides pro uno eademq; uuitio babeantur. Sunt autē gallinæ gibbosæ, uarijs plumis sparsæ: quæ ob id a Martiale dicuntur gutteæ, numidicæ, & ab Horatio Afra auis. Papinius in syluula. Quas undē Numidæ legunt sub austro. Columel. lib. 8. cap. 2.

Numenius, Medicus.
Numisiani sic meminit Gal. de Anatom. libro. 1. Cum fuisset Corinthi, ut operam darē Numisiano, qui & ipse celeberrimus Quinti auditor extitit, & cætera.

Numius, Medicus citatur ab Aetio, sermone. 13. capite. 20.

N V T

Nutricatio est, quæ cōprehensionē & latitudinem habēs, appositio corporib. efficitur.

N Y C

Nycteritis, Anagallis, Magice.
Nyctilops, Lege, Exulcerationis ocul.

Nycteris herba, alias unuēgtum Helenes uocatur ab Aecio, sermone. 12. cap. 5.

Nycteritis, magicum uocabulum herbæ lacte. De qua quid sentiant scriptores, in dictione Lacerta differuimus.

N Y M

Nympha, uel *μύρτις*, uel Epideris, uel *κλν τορίσ*, quæ interiacet subsultans caruncula in medio rimæ muliebris pudendi, paululum prominens, subrubicunda.

νύμφη, in uuluo prominens caruncula, quibusdam adeo excrefcit, arrigiturq; non aliter quam uiris penis, unde & uiri ad coitū incitantur. Modum eius refecandi, uide apud Paulum libro .6. capite. 70.

Nymphæa palustris, describitur a Dioscor. libro. 3. capit. 149.

Nymphæa, Dryopteris apud Dioscoridem libro. 4. capite. 199.

Nymphæa, Thelipteris, uel Filix fœmina apud Dioscoridem lib. 4. cap. 197.

Nymphodotus, Medicus citatur ab Aecio sermo .9. capite. 49.

Nymphon, Nymphæa altera, apud Dioscoridem libro .3. cap. 150.

O B A

O Bambulantes febres .i. periadig. Obeliæ, panes Dionysio sacrificati: sic dicti, quia uerriculis quibusdā cōstipabantur, quos obeliscos uocabāt: aut quia obolo uendebantur.

Obesi quomodo curādi, uide. 14. Method. Galenus.

ὀβισινὰ θερμασίασ, caloris refrigeratiua.

Oblamenia, Vitis nigra apud Dioscoridem libro. 4. cap. 195.

Obligare, uulnus est alligare, fasciisq; uinci ri. Libro. 11. cap. 2.

Obliquus pulsus. Lege, Pulsuū different.

Oblisa uox, id est, apocope uocis, quasi intercisionem & interruptionem dixeris.

Obolus. Vide, Vncia.

Obscuræ causæ. Lege, Causarum alia pro cataractica.

Obsidia, obsidionē et insidias, Col. li. 9. ca. 7.

Obsoletior, squalidior, decoloratiorq;. Columella lib. 2. cap. 11.

Obsonium myrtatum, ex baccis myrti, quo olim uice piperis utebantur.

Obsopei, id est, boni coqui.

Obstetrices dicuntur, quæ præsto sunt fœminæ parturienti, Dictæ ex eo, qd opem fe-

rant: uel, ut interpretatur diuus Ambrosius, qd obsistant, ne fœtus recens editus, in terram diffluat. Plinius, & Aristoteles frequenter testimonia citant obstetricū, tanquam in rebus talibus peritissimarū, namq; diutino usu, qui magister optimus, exercitatissimæ, non parū multa melius nouere q; medici. Columella lib. 7. cap. 3.

Obstipum, uocabulo antiquo dicunt obliquum. Solēt hypocritæ tristes, & umbrati philosophi, incedere ceruice obstipa, & capite obliquato. Hinc exijt illud Persianum. Obstipo capite, & figentes lumine terram. Horatius. Stes capite obstipo, multum similis metuenti. Scribit Sueton. Tiberiū fuisse ceruice rigida & obstipa. Plinius noster memorans signa egrotantis sui illi pecoris, quod a Columella dicitur obstipum, dixit obliquum. sic enim inquit. In dex suis inualidę: caudæ in radice setæ dorso euulsæ, caput obliquum in incessu. Columella libro septimo, cap. 10.

O C A

Oca, Anser.

O C C

Occare, est glebas comminuere, & quasi occidere: unde & nomen. Quidam ab occacando, occationis uocabulum dictum esse autumāt. Hinc Occator, nominatur is operarius, qui facit occationem. Locus Plauti hinc innotuit. Occatorē dicere debbas prius. Nam semper occant prius, q; sarruini rustici. Colum. lib. 2. cap. 8.

Occulte fistulæ. Lege, Fistularum differen. Occultus abscessus, est interiorum corporum, aut intestinorum mutatio in purulentam materiam facta.

O C H

ὄχη, Aegyptiace Attriplex.

Ochi, arbores similes ficis, ex quibus defluit mel horis matutinis duabus. Plinius libro duodecimo, cap. 8.

ὄχδ' ὄδ' η, hulus oras prætumidas habens.

Ochia natiua, siue sil. Teuton, alias Berggeel, Ochergeel.

Ochia factitia, Bleygeel.

Ochra quid sit, uide apud Dioscoridem libro quinto, capite. 99.

Ocharon, Theod. Gaza modo Eruiliam, modo Eruiale, aliquando Cicerum folio ut Cicerulæ oblongo dicit, uermiculis obnoxio.